

Sygn. akt III K 1040/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2017r..

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Anna Glijerska-Socha

Protokolant Barbara Lech

po rozpoznaniu w dniach 26 kwietnia 2017r., 26 maja 2017r., 4 sierpnia 2017r., 6 października 2017r., 20 października 2017r.,

sprawy S. W.

urodz. (...) w W.

syna S. i W. z domu F.

oskarżonego o to, że :

I. W dniu 31 października 2016 roku w W. w województwie (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik badania wyniósł I - 2,25 promila II – 2,21 promila w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

to jest o czyn z art. 178a § 1 kk

II. W dniu 31 października 2016 roku w W. w województwie (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik badania wyniósł I - 2,25 promila II – 2,21 promila w wydychanym powietrzu w sposób umyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że prowadząc pojazd mechaniczny marki V. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznej odległości wzdłużnej od poprzedzającego pojazdu, wskutek czego doprowadził do zderzenia z pojazdem m-ki F. (...) o nr rejestracyjnych (...) w wyniku czego kierujący samochodem marki F. U. T. odniósł obrażenia w postaci urazu kręgosłupa szyjnego w mechanizmie „smagnięcia biczem”, z dodatnim objawem szczytowym, wzmożonym napięciem mięśni przykręgosłupowych i obustronną bolesnością mięśnia czworobocznego z ograniczeniem ruchomości, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas powyżej dni siedmiu, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia nie udzielając pomocy

to jest o czyn z art. 177 § 1 kk w zw z art. 178 § 1 kk.

I oskarżonego S. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjmuje, że oskarżony S. W. znajdował się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości alkoholu w organizmie około 3 ‰, to jest występku z art. 178a§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 178a§1 kk wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II oskarżonego S. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjmuje, że oskarżony S. W. znajdował się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości alkoholu w organizmie około 3 ‰, to jest występku z art. 177 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 178§1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia czynu wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III na podstawie art. 42§2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego S. W. za czyn z art. 178a § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

IV na podstawie art. 43a§2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego S. W. za czyn z art. 178a § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych,

V na podstawie art. 42§2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego S. W. za czyn z art. 177 § 1 kk opisany w pkt II części wstępnej wyroku z modyfikacją wskazaną w pkt II części dyspozytywnej wyroku orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

VI na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 66 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności wymierzone wobec oskarżonego S. W. w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza temuż oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk zawiesza warunkowo tytułem próby na okres lat 2 (dwóch),

VII na podstawie art. 90 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt III i V części dyspozytywnej wyroku środki karne – zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i wymierza temuż oskarżonemu łącznie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, na poczet którego na podstawie art. 63§4 kk zalicza zatrzymanie prawa jazdy o numerze (...) od dnia 31.10.2016r. do dnia 20.10.2017r.,

VIII zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa i wymierza mu opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygnatura akt III K 1040/2016

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2016r. oskarżony S. W. zamieszkały w W. przy ul. (...) II spożywał wraz z żoną B. alkohol. Po spożyciu alkoholu oskarżony razem z żoną B. W. wsiadł do samochodu marki V. o nr rej. (...) i razem udali się do marketu A. w W. przy ul. (...) celu zakupu zniczy .

Dowód:

zeznania świadka B. W. /k- 18, 60 /

wyjaśnienia oskarżonego S. W. /k- 15, 36 58-59/

Około godz. 15: 30 oskarżony S. W. jadąc ulicą (...) w kierunku ulicy (...) na skrzyżowaniu na wysokości posesji nr (...) na czerwonym świetle, na lewoskręcie, oczekiwał na przejazd samochód F. (...) kierowany przez P. T. . W pewnej chwili oskarżony P. W. będąc na skrzyżowaniu przodem swojego pojazdu uderzył w tył pojazdu kierowanego przez P. T. . Uderzenie było tak duże, że pojazd P. T. został wypchnięty na przejście dla pieszych . Po zdarzeniu oskarżony wycofał swój pojazd, zajął kolejny pas ruchu i odjechał przez skrzyżowanie na wprost i zaczął uciekać . Za oskarżonym natychmiast ruszył kierowca skutera M. T., który obserwował to zdarzenie i jadąc za oskarżonym trąbił na niego bezskutecznie, po czym gdy oskarżony udał się na Al. (...) i skręcił w ulicę (...) stracił go z pola widzenia.. W wyniku uderzenia pojazdu pokrzywdzonego uszkodzeniu uległy tylny zderzak, belka od kół, drzwi boczne od strony kierowcy, tylny fotel od strony kierowcy oraz mocowanie pasa bezpieczeństwa od strony kierowcy .

Dowód:

zeznania świadków:

B. W./k- 18,60/

P. T. /k- 8-9, 11-12, 60 /

M. T./k- 27-28 , 60 /

wyjaśnienia oskarżonego S. W. /k- 15, 36 58-59/

Pokrzywdzony P. T. spisawszy natychmiast po kolizji numer rejestracyjny pojazdu kierowanego przez oskarżonego o godz. 15: 41 zatelefonował na Policję, gdzie przyjęto zgłoszenie a następnie wraz z M. T. udał się na Komisariat Policji nr I w W. , gdzie podał numer rejestracyjny pojazdu kierowanego przez oskarżonego .

Dowód:

zeznania świadka P. T. /k- 8, 9, 11-12, 60 /

notatka urzędowa /k- 1/

pismo Naczelnika Wydziału Ruchu drogowego z dnia 23 maja 2017r./k- 79/

Po ustaleniu danych osobowych kierowcy V. funkcjonariusze K. w W. udali się do jego miejsca zamieszkania i wchodząc po schodach spotykali żonę oskarżonego B. W., która rozmawiała ze znajomą i od której była wyczuwalna woń alkoholu. W trakcie rozpytania B. W. wskazała, że to ona kierowała pojazdem, że nikogo w domu nie ma, a ona sama nie posiada kluczy do mieszkania . Podczas przejazdu do K. w W. P. przekazali B. W., że jest świadek, który widział zdarzenie oraz poinformowali ją o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań . B. W. została przebadana na K. w W. z wynikiem o godzinie 18:31- 1, 54 promila alkoholu we krwi, o godz. 18:32 – 1, 60 promila alkoholu we krwi , o godz. 19:00 -1, 61 promila alkoholu we krwi

Dowód:

zeznania świadków:

P. Ł./k- 86/

B. W./k- 60/

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości B. W. wraz z wydrukami /k- 2/

Po przebadaniu B. P. ponownie udali się do miejsca zamieszkania oskarżonego , gdzie zastano oskarżonego po czym przewieziono go do K. w W. celem przebadania na zawartość alkoholu we krwi .

Dowód:

zeznania świadka P. Ł. /k- 86/

Oskarżony S. W. został przebadany na K. w W. na zawartość alkoholu w organizmie o godzinie 19: 57 z wynikiem – 2, 25 promila alkoholu we krwi, o godz. 20:00 – 2, 21 promila alkoholu we krwi , o godz. 12:04 -2, 04 promila alkoholu we krwi . Do protokołu badania oskarżony podał, że spożył 1 litr piwa oraz wódkę w ilości 25 ml o godz. 18:00 .

Dowód:

zeznania świadka P. Ł. /k- 86/

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego S. W. wraz z wydrukami /k- 3/

Przeprowadzone przez biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej M. B. badania retrospektywne metodą W. wskazują, że oskarżony S. W. około godz. 15:41 znajdował się w stanie nietrzeźwości z wynikiem około 3 promila alkoholu we krwi .

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej M. B. /k- 101/

W wyniku zdarzenia pokrzywdzony P. T. doznał obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego w mechanizmie „smgnięcia biczem,, z dodatnim objawem szczytowym, wzmożonym napięciem mięśni przykręgosłupowych i obustronną bolesnością mięśnia czworobocznego z ograniczeniem ruchomości, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas powyżej dni siedmiu.

Dowód:

zeznania świadka P. T. /k- 8-9, 11-12, 60 /

opinia biegłej sądowej z zakresu medycyny sądowej D. K. /k- 21-22/

Oskarżony S. W. nie był karany sądownie.

Dowód:

dane o karalności oskarżonego /k- 17/

Oskarżony S. W. pracuje jako lakiernik, jest żonaty posiada troje dzieci w wieku 5, 6 i 16 lat.

Dowód:

protokół przesłuchania oskarżonego /k- 14-15/

Oskarżony S. W. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów na całym etapie prowadzonego postępowania . W postępowaniu przygotowawczym oskarżony wskazał, że wsiadł do swojego samochodu marki V. po wypiciu dwóch piw i udał się z żoną z miejsca zamieszkania do marketu A. po znicze. Będąc przy drodze dojazdowej do marketu nie zauważył stojącego na czerwonym świetle na prawo-skręcie samochodu i w niego uderzył . Oskarżony podał, że spanikował , nie wysiadł z samochodu i rezygnując z zakupów pojechał z żoną prosto do domu. Następnie jak podał zakupił pół litra wódki , którą wraz z małżonką wypił w domu . Po wypiciu wódki na piechotę udał na miejsce kolizji a następnie do marketu A., gdzie wraz z żoną kupili znicze oraz wypili razem jeszcze po piwie. Oskarżony kategorycznie stwierdził, że jechał samochodem po dwóch piwach , które spożył przed samą jazdą .

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego S. W. / k- 15, 36 /

Przed Sądem oskarżony podtrzymał wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego a nadto podał, że po spożyciu wódki w domu i sprawdzeniu miejsca kolizji wypił w A. jedno piwo a następnie jeszcze w domu ponownie resztę wódki dodając, że skończył spożywać alkohol około godz. 18.00-19.00

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego / k- 58-59/

Ponadto Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zważył co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego S. W. w przedmiocie przypisanych mu czynów z modyfikacją wskazaną w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku nie budzi jakiegokolwiek wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o wiarygodne zeznania świadków P. T. i M. T. , które stanowią plastyczną wręcz rekonstrukcję wypadku z dnia 31.10.2016r. Ś. opisali ruch zarówno kierowanego przez oskarżonego pojazdu jak i zachowanie się oskarżonego po zdarzeniu a nadto uszkodzenia samochodu marki F. (...). Zeznania tych świadków są konsekwentne, spójne, logiczne i szczere . Za wiarygodne należy również uznać zeznania świadka P. Ł. choć dla ustaleń stanu faktycznego miały one znaczenie drugorzędne .

Dowodem o kluczowym znaczeniu dla oceny zgromadzonego materiału dowodowego była niewątpliwie opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej M. B., protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego, , notatka urzędowa z dnia 31.10.2016r. i pismo Naczelnika Wydziału Ruchu drogowego z dnia 23 maja 2017r., które były niezbędne do wydania opinii albowiem wskazywały na czas zaistnienia kolizji oraz czas przeprowadzenia badań oskarżonego na zawartość alkoholu w organizmie a nadto opinia biegłej z zakresu medycyny sądowej D. K. . Obie opinie są jasne i pełne, w skutek czego nie mogą być racjonalnie kwestionowana (zresztą żadna ze stron opinii tych nie kwestionowała). Opinia biegłego M. B. sporządzona w postępowaniu sądowym musi być uznana za wiarygodną, jako opinia rzetelna i sporządzona zgodnie ze wskazaniami wiedzy fachowej i doświadczenia życiowego. Opinia ta dostarczyła odpowiedzi na wszystkie sformułowane podczas przedmiotowego postępowania karnego pytania. Jest ona bezstronna, oparta na fachowej wiedzy i doświadczeniu zawodowym biegłego, a u jej podstaw legły wszystkie dowody o charakterze materialnym i dowody o charakterze osobowym. Niepodważalną wartością dowodową mają również dowody w postaci dokumentacji dotyczącej stanu trzeźwości oskarżonego ; dowody te nie były kwestionowane przez strony. Oceniając wyjaśnienia oskarżonego S. W. wskazać należy, iż oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów i nie kwestionował istoty krytycznego zdarzenia, choć jego wyjaśnienia są niewątpliwie enigmatyczne i wzajemnie ze sobą sprzeczne w zakresie w jakim dotyczą ilości, jakości i czasu spożywanego alkoholu oraz skutków kolizji, tym nie mniej podkreślić należy, iż oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów i w tym zakresie jego wyjaśnienia są wiarygodne znajdujące potwierdzenie w relacjach świadków B. W., P. T. i M. T.. Sąd uznał za wiarygodną tą część wyjaśnień oskarżonego w której wskazał , że przed zdarzeniem spożywał alkohol oraz w części w jakiej nie kwestionował swojego sprawstwa zarówno co do kierowania pojazdem, spowodowania kolizji jak i ucieczki z miejsca zdarzenia. Co do ilości, jakości i czasu spożytego alkoholu oraz skutków kolizji w zakresie uszkodzeń pojazdu F. (...) wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne i stanowią próbę umniejszenia swojej winy. Na uwagę zasługuje fakt, że oskarżony każdorazowo odmiennie podaje ilość , czas i rodzaj spożytego przez siebie alkoholu o czym świadczą zapisy w protokole z badania stanu trzeźwości, jego relacje z postępowania przygotowawczego oraz wyjaśnienia złożone na rozprawie głównej. Oskarżony ponadto wbrew zeznaniom świadka B. W. wskazał, że spożył w domu wódkę zakupił , że po spożyciu wódki wypił jeszcze piwo w markecie A. a następnie ponownie w domu resztę wódki. Wyjaśnienia oskarżonego jak i zeznania jego żony w zakresie w jakim dotyczą ilości spożytego alkoholu przed zdarzeniem pozostają w oczywistej sprzeczności z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej M. B., który wskazał, że przeprowadzone wyliczenia retrospektywne metodą W. pozwalają na stwierdzenie, że podawane przez oskarżonego okoliczności co do czasu , ilości i rodzaju mającego być spożywanym przez niego alkoholu nie znajdują potwierdzenia w obiektywnych wynikach badań jego trzeźwości . Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sprawstwo oskarżonego S. W. w zakresie przypisanych mu czynów – skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym z modyfikacją wskazaną w części dyspozytywnej wyroku nie budzi jakiegokolwiek wątpliwości. Zatem przyjąć należy, iż oskarżony S. W. dopuścił się dwóch czynów: z art. 178a § 1 kk . oraz z art. 177 § 1 k.k. / przepis art. 178§1 kk nie stanowi odrębnego czynu zabronionego , a jedynie podstawę do zaostrenia odpowiedzialności karnej, por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1999r./ I KZP 4/99 OSNKW 1999r., z 5-6 , poz. 27; także w postanowieniu z dnia 28.06.2006r. w sprawie II KK 285/05 / LEX/ Sąd Najwyższy wskazał, że „art. 178§1 kk nie wskazuje znamion typów kwalifikowanych przestępstw wymienionych w tym przepisie , lecz przewiduje nadzwyczajne obostrzenie kary wobec sprawców tych przestępstw . Nie ma potrzeby kwalifikowania przypisanego czynu z art. 177§1 i §2 lecz”...”jedynie z tego paragrafu art. 177 kk, który odpowiednio ujmuje obrażenia ofiary wypadku/ .

Naruszeniem zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym był już sam fakt rozpoczęcia prowadzenia pojazdu przez oskarżonego w jego stanie psychomotorycznym – w stanie nietrzeźwym. Stan w jakim znajdował się oskarżony jest z zasady stanem wywołującym w oczywisty sposób zaburzenia psychomotoryczne upośledzające zborność i koordynację ruchów, natomiast nie wyłącza zdolności percepcyjnych i nie powoduje zniesienia oddziaływania na bodźce (w ten sposób: A. R. – „Nietrzeźwość w polskim prawie karnym”, P. 1969 r., str. 24). Naruszeniem zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym było również nie zachowanie bezpiecznej odległości od poprzedzającego go pojazdu w wyniku czego pojazd kierowany przez oskarżonego doprowadził do zderzenia z pojazdem kierowanym przez pokrzywdzonego P. T.. Zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż w wyniku opisanego naruszenia zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym skutkującym zderzeniem z pojazdem pokrzywdzonego P. T. marki F. (...) tenże pokrzywdzony doznał obrażenia w postaci urazu kręgosłupa szyjnego w mechanizmie „smagnięcia biczem”, z dodatnim objawem szczytowym, wzmożonym napięciem mięśni przykręgosłupowych i obustronną bolesnością mięśnia czworobocznego z ograniczeniem ruchomości, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas powyżej dni siedmiu.

Pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym a skutkami wypadku istnieje ścisły i oczywisty wręcz związek przyczynowy. Zachowanie oskarżonego, który jednocześnie znajdował się w stanie nietrzeźwym, skutkującym zaburzeniami psychomotorycznymi upośledzającymi zborność i koordynację ruchów, stanowiło w sensie kauzalnym przyczynę powstania wypadku drogowego. Nie ma żadnych wątpliwości, że skutek należy oskarżonemu skutek ten przypisać, albowiem skutek ten nie zostałby wywołany w przypadku zgodnego z prawem zachowania alternatywnego, czyli takiego, które nie stwarzałoby zbyt dużego ryzyka jego wystąpienia.

Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym umyślnie a skutki zaistniałego wypadku, stanowiące ustawowe znamię czynu zabronionego z art. 177 § 1 k.k. i decydujące o bycie przestępstwa, były objęte winą nieumyślną.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 177 § 1 k.k., Sąd przyjął, iż istnieją podstawy do zaostrzenia karalności wobec oskarżonego w rozumieniu art. 178 § 1 k.k. W stosunku do oskarżonego zostały bowiem zrealizowane przesłanki do zaostrzenia karalności przewidziane w przepisie art. 178 § 1 k.k.: oskarżony z znajdował się w stanie nietrzeźwości a dodatkowo zbiegł z miejsca zdarzenia .

Niezależnie od popełnienia występku z art. 177 § 1 k.k. oskarżony popełnił drugi czyn karalny: występki z art. 178a § 1.

Sąd Najwyższy odnosząc się do analogicznej jak w przypadku oskarżonego sytuacji wyraził pogląd, że zachowanie sprawcy stanowi dwa odrębne czyny: jeden określony w art. 178a § 1 k.k. oraz drugi w art. 177 § 1 lub § 2 k.k. , przy czym sytuacja taka nie musi prowadzić do skazania za oba zakwalifikowane tak przestępstwa, gdyż ewentualna redukcja ocen prawnokarnych powinna być dokonywana -z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku - przy przyjęciu, iż występki zakwalifikowany z art. 178a § 1 k.k. stanowi współukarane przestępstwo uprzednie (tak SN z 28. 03. 2002 r. I KZP 4/02). Odnosząc powyższe na grunt analizowanego przypadku Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uwzględniając okoliczności sprawy, a przede wszystkim to, że stan zagrożenia spowodowany prowadzeniem pojazdu w stanie nietrzeźwości – i to bardzo znacznej nietrzeźwości - trwał dość długo (oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości na odcinku co najmniej dwóch kilometrów, bo od ulicy (...) II do ulicy (...) oraz po kolizji od ulicy (...) do ulicy (...) II) uznał, że celowym jest zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako dwóch odrębnych występków, gdyż tylko taka kwalifikacja pozwoli w pełni na oddanie stopnia ujemnej kryminalnej zawartości zachowania oskarżonego (w ten sposób również: wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt IV Ka 779/12). Czyn oskarżonego przypisany mu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku został popełniony umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem oskarżony chciał go popełnić.

Oskarżonemu w czasie popełnienia przypisanych mu czynów należy przypisać winę ; okoliczności wyłączające zawinienie po stronie oskarżonego jednak nie zachodzą.

Sąd wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe: baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów,

a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kary jednostkowe (jak i kara łączna) winny osiągnąć wobec oskarżonego oraz potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jako okoliczności obciążające Sąd uznał bardzo znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego (stan stężenia wysoce przekraczający próg minimalny, co stanowiło bardzo istotne naruszenie wszelkich standardów bezpieczeństwa w ruchu drogowym) zaś jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał przyznanie się do popełnienia zarzucanych czynów oraz okazaną na rozprawie główną – szczerą w ocenie Sądu – skruchę.

Wymierzając oskarżonemu S. W. stosownej wysokości kary jednostkowe pozbawienia wolności, Sąd baczyl by były one adekwatne do osobowości, właściwości oraz warunków osobistych oskarżonego, stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, przy czym Sąd miał na względzie wskazane wyżej okoliczności. Ponadto Sąd uwzględnił cele zapobiegawcze i wychowawcze, które orzeczone kary pozbawienia wolności mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - mając na względzie przede wszystkim środowisko lokalne i rodzinne oskarżonego - aby zarówno sam oskarżony, jak i jego otoczenie zrozumieli, iż za popełnione przestępstwo sprawca musi ponieść karę. Natomiast miarkując wymiar kary – orzeczone kary jednostkowe w ocenie Sądu nie mogą być uznane za łagodne – Sąd stał na stanowisku, iż nie sama restrykcyjność kary, lecz jej nieuchronność winny mieć w decydujący sposób prewencyjny wpływ na postawę oskarżonego, uzmysławiając mu, iż Sąd nie akceptuje tego rodzaju zachowań i nie jest wobec takich zachowań pobłażliwy.

Z uwagi na popełnienie przez oskarżonego obu przypisanych mu czynów w warunkach obligujących do orzeczenia kary łącznej, Sąd Rejonowy połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I oraz II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej, Sąd Rejonowy wziął pod uwagę przede wszystkim prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej. Fakt popełnienia przez oskarżonego czynów w niezwykle krótkim przedziale czasowym, popełnienie dwóch odrębnych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym - przemawiają za zastosowaniem zasady asperacji z prymatem absorpcji kar. W ocenie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu chociażby częściowa kumulacja kar stanowiłaby dolegliwość przekraczającą w stosunku do oskarżonego potrzeby resocjalizacyjne . Sąd uznał przy tym za właściwe skorzystanie z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego uznając, że cele kary zostaną w ten sposób zrealizowane . Oskarżony pracuje zawodowo i prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma na utrzymaniu roje dzieci . W ocenie Sądu w odniesieniu do oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna na przyszłość ; dotychczasowa postawa i sposób życia wskazują na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż oskarżony nie powróci ponownie na drogę przestępstwa.

Na podstawie art. 42§ 3 k . k . w związku ze skazaniem oskarżonego za czyn przypisany w punkcie I części wstępnej wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat zaś na tej samej podstawie w związku ze skazaniem oskarżonego za czyn przypisany w punkcie I I części wstępnej wyrok orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych także na okres 3 lat . Łącząc środki karne – zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji uznając, że czas popełnienia obu czynów i cele tego środka karnego zostaną w pełni zrealizowane. Dla oskarżonego środek karny – zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, uwzględnia skalę naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i będzie wystarczająco dolegliwy dla oskarżonego. Orzeczony wymiar wyżej wymienionego środka karnego spełnia zatem wszelkie jego cele, tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i prewencji ogólnej. Obie sytuacje były niejako „wpadką” w życiu oskarżonego ; dlatego też łączne orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3 jest uzasadnione. Na podstawie art. 63§ 4 kk Sąd na poczet orzeczonego łącznie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy .

Na podstawie art. 43a§2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej ; orzeczenie takie było obligatoryjne.

Wobec treści wyroku, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 180 złotych.